

Trang Thơ Ngô Minh Hằng
Chủ đề: Xuân
Tác giả: Ngô Minh Hằng

XUÂN ĐẸP VÔ CÙNG

(Thương mến gửi về Mẹ Việt Nam)

Mẹ ơi, xuân đến, Xuân đang đến
Con vẫn bôn ba, vẫn xú người
Vẫn bút con làm gươm chiến đấu
Vẫn thắm hẹn mẹ một ngày vui

Hai vai vẫn nặng hòn sông núi
Vì nợ non sông chữa trả đền
Nên chẳng xuân nào vui trọn vẹn
Xuân nào thương nhớ cũng vô biên!

Mẹ ơi, những gốc đào năm cũ
Hoa nở nhiều không? Nở đẹp không?
Đàn én có còn nghiêng cánh đậu
Hay hoa tàn héo, én sang sông?!

Bàn thờ mẹ có bày hương khói?
Cặp bánh chưng xanh, chậu quất vàng...
Túi mẹ có còn phong giấy đỏ
Mừng con thêm tuổi lúc xuân sang?

Hay là tất cả đều hư mục
Trong lớp sơn tô, lớp vỏ màu
Khẩu hiệu chói loà, che ý thức
Đủ hình, đủ kiểu mỉa lừa nhau?

Bao năm viễn xứ, đêm trừ tịch
Con khóc cùng thơ “Hổ Nhớ Rừng”
Mẹ cúng Giao Thừa, giờ phút ấy

Thần giao cách cảm có rung rung...?

Từ con mấy chục năm dần bước
Thương mẹ chờ mong đã mỗi mòn
Những kẻ ra đi vì hận nước
Biết còn bao nhĩ tấm lòng son?

Mẹ ơi, đừng trách bày gian hiểm
Mê cái hư danh bán rẻ hồn
Ôm bả tiền tài, quăng đạo nghĩa
Học đòi phẫn bội cả quê hương!

Cũng may, còn những lòng son sắt
Tổ quốc muôn đời ở trái tim
Mẹ có nghe không hồn nước gọi
Và người sẽ tỉnh giấc oan khiên!

Một ngày mẹ ạ, không xa nữa
Cờ sẽ vàng bay khắp núi sông
Con mẹ sẽ về bên cạnh mẹ
Mùa Xuân vì thế, đẹp vô cùng!

Ngô Minh Hằng

XUÂN DIỄM MỘNG

(Như một lời chúc tốt đẹp của mùa Xuân, xin gửi tặng Quê Hương và Đồng Bào Việt Nam thân yêu, quốc nội và hải ngoại Đặc biệt về những người đang thật sự dấn thân đấu tranh cho một Việt Nam Không cộng sản dưới mọi hình thức trong và ngoài nước)

Mẹ ơi, đất khách, Xuân đang đến
Xuân đến, lòng con lại nhớ nhà
Từ lúc con làm thân ty nạn
Quê người, xuân thắm của người ta
Riêng con, xuân xám, xuân rung lệ
Tiếc nhớ quê xưa, thuở mướt mà
Hà Nội, Sài Gòn, thành phố Huế
Chao ơi là mộng với là hoa
Viễn Đông hòn ngọc xinh tươi ấy
Vẫn mãi trong con chẳng nhạt nhòa
Vẫn thắm hồn con từng nét vẽ
Dịu dàng nhưng lại rất kiêu sa
Giống như cô gái xuân mười bảy
Trang phục đơn sơ vẫn mặn mà
Bởi núi sông mình ôi hiển hách
Có ngàn trang sử nét son pha
Có Xuân Quảng Trị Hè An Lộc
Dũng cảm tinh thần Tết Đống Đa
Ngược mặt nhìn người trong bốn biển
Mà con hãnh diện bởi Sơn Hà!
Con bồi, con đắp, con thương mến
Mong được muôn đời mãi gấm hoa
Con quý, con thương màu áo lính
Ôn người giữ nước đã xông pha
Ngăn quân cộng sản từ phương Bắc
Xâm lược miền Nam, đất Quốc Gia
Vi phạm Ba-Lê, bàn hội nghị
Đắp mô, pháo kích giết bao nhà
Pháo trường, pháo chợ dân lành chết

Xác trẻ tang thương cạnh xác già
Bới gạch con tìm xương thịt vụn
Mà lòng con nát, lệ con sa!!!

Mẹ ơi, đất khách, Xuân đang đến
Con chẳng mừng Xuân, chẳng mừng Tết,
Từ Tháng Tư Đen, ngày mất nước
Xuân nào hồn cũng dậy phong ba
Xuân nào hồn cũng dậy thương tích
Biển cũ, rừng xưa, những xót xa
Sống ở quê người là sống tạm
Vì rằng quê ấy của người ta!
Xứ mình đâu có bao nghèo khổ
Thì vẫn non sông, tổ quốc nhà
Bởi lũ vô thần còn thống trị
Nên con và Mẹ vẫn lìa xa
Đâu con và Mẹ đời ngăn cách
Yêu Mẹ, tình con vẫn thiết tha
Cạnh đám về làng khoe áo gấm
Và bày lạy giặc kiếm vinh hoa
Là đàn theo đóm ăn tàn đóm
Gỗ trống khua chiêng cứ rộn nhà
Thêm bọn gian hùng khoe chóng cộng
Nhưng lòng thủ đoạn với điều ngoa
Một tay cầm gậy, tay cầm nón
Hiểm ác thua chi bọn cộng tà
Lưỡi rắn miệng hùm phun nọc độc
Hại người chân chính, quyết xông pha
Vẫn còn thừa Mẹ, lòng trung nghĩa
Vì nước, gian nan chẳng nệ hà
Linh hiển, đước thần đang bén lửa
Biển Đông, sóng dậy chẳng còn xa
Nên quê phải có ngày quang phục
Cờ sẽ vàng tươi khắp mọi nhà
Triệu trái tim hồng trong bốn cõi
Sẽ cùng dựng lại núi sông ta

Mẹ ơi, đất khách, Xuân đang đến
Lại một mùa Xuân nữa vắng nhà
Lại một mùa Xuân con khát Mẹ
Xin cho con chạm một mùa hoa

Cho con chậm lại vì con sẽ
Về với mùa Xuân của Đống Đa
Về với vạt con tim ngời đuốc lửa
Về với lòng dũng cảm của Ông Cha
Góp tay triệu triệu người trong nước
Lấy lại từng phân biền đất nhà
Sông núi phải đòi, dâng tổ quốc
Nam Quan, Bản Giốc, đảo Hoàng Sa
Mùa xuân, thế giới vang lời chúc
Những cánh hoa Xuân thắm vạt nhà
Dân tộc từ đây vui hạnh phúc
Không còn chìm nổi với phong ba!
Cờ Vàng rực rỡ bay trong nắng
Ba cõi quê hương lại mướt mà
Trân trọng con quỳ hôn đất Mẹ
Mừng ngày chính nghĩa được thăng hoa
Mẹ ơi, đại cuộc khi tròn việc
Sẽ sáng vô cùng nghĩa Quốc Gia
Sẽ sạch nhà tù trên đất nước
Độc tài tàn ác thảy tiêu ma
Anh hồn Tử Sĩ thôi hờn tủi
Bởi nỗi oan khiên đã nhạt nhòa
Những nấm mồ hoang đều ẩm lại
Vì lòng nhân bản Quốc gia ta...
Cuối cùng, xuân ấy, con và Thắm
(Cô bé ngày xưa ở cạnh nhà)
Quỳ trước bàn thờ hương khói ngát
Tơ hồng, Nguyệt Lão, lễ Giao Thoa...
Nàng cười duyên dáng mà đôn hậu
Đón nhận tình yêu rất thật thà
Con sẽ chồng hiền, nàng vợ đảm
Theo nền đạo lý của Ông Cha
Gia đình muôn thuở là đơn vị
Kiến tạo non sông, dựng thái hoà

Từ đây, thơ con: Xuân Diễm Mộng
Diễm tô đất Mẹ vạt màu hoa....

Ngô Minh Hằng

THƠ XUÂN 1

(Gửi về Mẹ Việt Nam và Đồng Bào Việt Nam thân mến với tất cả lòng thương nhớ và lời cầu chúc thành công trong cuộc đấu tranh Tự Do Dân Chủ của Quê Hương)

Mẹ ơi lại một mùa xuân đến
Lại một mùa xuân cách núi sông
Mấy chục năm trời xa Mẹ thế
Con buồn ghê lắm. Mẹ buồn không?
Mẹ buồn, mắt tím màu thương nhớ
Những đóa con đời như nhánh sông
Như cánh lá rơi mùa lốc cuốn
Như chim mất tổ giữa muôn trùng
Thương con, mẹ hắt chan hoà lệ
Nước mắt từ tim buốt tận lòng!
Tiếng khóc phải buồn như tiếng thở
Của đời chìm đắm cảnh lao lung
Của người ở lại trong hờn tủi
Của kẻ ra đi giữa mịt mù
Con thấy Mẹ buồn, con khổ lắm
Khổ vì con để mất non sông...
Khổ vì con thấy quê yêu đau
Quần quai đau thương giữa bão bùng!

Mẹ ơi, lại một mùa xuân đến
Con phải làm gì cứu núi sông!
Con phải – Mẹ ơi – con phải rửa
Mối hận tan nhà, hận quốc vong!
Mối hận còn chồng thêm nỗi nhục
Tha hương, nhục ấy đắng bên lòng!
Giặc kia còn đó, con còn phải
Mài kiếm bên trời cứu núi sông!
Từ buổi mất đi rừng núi cũ
Mùa xuân phục quốc vẫn chờ mong
Tình yêu đất nước, tình dân tộc

Đã thắp trong con ngọn lửa hồng
Mong ngọn lửa kia cùng biển lửa
Soi đời, xoá sạch mọi xiềng gông!

Mẹ ơi, lại một mùa xuân đến
Xuân gọi mơ xưa, giấc mộng lòng
Mộng cưới cô nàng bên xóm Hạ
Mộng thành chiến sĩ giữ non sông
Giang tay ôm trọn vòng quay đất
Bốn biển tung hoành mộng kiếm cung
Nhưng Tháng Tư đen tan vỡ hết
Tháng Tư hoa nọ nát từng bông!
Tháng Tư, ngã xuống đời oan nghiệt
Ai giết đời trai tự vỡ lòng!?
Thôi, đứng dậy cười, lau nước mắt
Rồi đem lòng trả với non sông
Nếu tâm tay với chưa dài đủ
Con cháu mai này sẽ tiếp công
Thà rách mà làm Người tỵ Nạn
Cho tình sông núi mãi tình trong
Đấy, lời Mẹ dặn, lời tâm huyết:
“Chớ bán quê hương, phản giống dòng!”

Mẹ ơi, lại một mùa xuân đến
Và mùa xuân đến chẳng chờ mong!
Tri kỷ, chân tình, ai đày nhĩ
Giữa đời điên đảo đưa thành ông?
Giữa thời nhân nghĩa là ngu dại
Phá sản lương tâm, khánh kiệt lòng
Lúc bước chân đi con đã biết
Xảy đàn, tan ghé, chợ chiều Đông
Nhưng không ngờ được rằng phiên chợ
Buồn đến đau thương, đến nảo nùng
Phiên chợ khối người rao bán đày
Nhưng toàn viễn tưởng với hư không!
Cái con cần đó, tìm không thấy
Chỉ thấy nhân gian rất mịt mù
Chỉ thấy lòng đời là hạn hẹp
Tình đời có thủy lại vô chung!
Thấy con, mái tóc màu sương tuyết
Mà nợ giang sơn vẫn chất chồng

Và vẫn từng đêm ngồi đôi vách
Từng đêm thao thức với non sông
Từng đêm rồi lại từng đêm thê
Non nước trời ơi vẫn khôn cùng
Non nước khi không còn ác thú
Quốc thù, thừa Mẹ, mới là xong!
Một ngày, con nghĩ, không xa, sẽ
Thấy lại huy hoàng cảnh núi sông
Thấy được nhân tài trong bốn cõi
Góp vào tim óc, góp vào công
Góp hồn xây lại căn nhà Mẹ
Cho nắng mùa xuân lại nắng hồng
Cho lá thư xuân con gửi Mẹ
Xanh tình núi biếc, thăm tình sông
Và vui như pháo đêm trừ tịch
Hiển hách mùa xuân của chiến công!
Con sẽ quỳ hôn dòng quốc sử
Hôn mà nước mắt cứ rung rung
Mẹ ơi, con sẽ cầm tay Mẹ
Đề hát vang lên khúc nhạc mừng
Tiếng hát quốc ca chào đất nước
Cờ Vàng rộn rã gió bay tung!

Mẹ ơi, lại một mùa xuân đến
Xuân chón tha hương quá lạnh lùng
Tống cựu nghinh tân ai đó nhỉ
Mà con với một ngọn đèn chong
Xuân con không có mai, đào nở
Nhưng có Quê Hương ngự giữa lòng
Có bóng Cờ Vàng trong bóng Mẹ
Có ngày rục rĩ của non sông
Có con bay giữa đàn chim Việt
Về dựng giang sơn cõi Lạc Hồng!

Ngô Minh Hằng

THƠ XUÂN 2

Sáng nay chợt thấy mai vàng nở
Âm áp huy hoàng ánh thái dương
Vạn vật tung bừng, ồ, lại Tết
Thêm mùa Xuân nữa chốn tha phương
Quê ơi, nổi nhớ trào lên bút
Giục giã lòng ta khúc đoạn trường
Ta viết thơ này trong nước mắt
Gởi về quê mẹ với niềm thương
Bao nhiêu năm tháng xa xôi ấy
Là bấy nhiêu sâu, nhớ cố hương
Từ ta sống hận đời vong quốc
Lắm bùn chi quản cái thân lơn
Đắng cay túi nhục đời dâu bể
Cơm áo đây, no, vẫn chán chường
Sang cả, mặc người xe với ngựa
Chuộng đời đạm bạc, cảnh thư hương
Sáng nay chợt thấy mai vàng nở
Ngỡ ngẩn lòng ta nhớ cố hương
Cánh én chiều qua quên đậu lại
Nên mùa Xuân chỉ có dư hương!
Cành mai vàng thắm, xanh hoài niệm
Câu đối hoa tiên đỏ vách tường
Xuân đến cho lòng xa xót nhớ
Những mùa Xuân cũ ở quê hương
Xuân xưa rục rĩ hoa đào nở
Mai cũng vàng tươi ngập cả vườn
Thanh quát xanh um, cành đỏ trái
Thủy tiên, thực được thoảng mùi hương
Mứt gừng, mứt bí thơm, cay, ngọt
Tập nập người đi chạt phố phường
Những tối thức khuya xem lục bát

Lửa hồng tỏa ấm, khói lam vương
Giao thừa đốt pháo mừng Xuân tới
Nghỉ ngút bàn thờ cảnh khói hương
Áo mới hoa đào nguyên nếp gập
Thẹn thùng, duyên dáng, chị soi gương
Chị cười, môi thắm màu son nhạt
Má đỏ như tô lớp phấn hồng
Ngày ấy tuổi ta còn nhỏ lắm
Cuộc đời đang ngọt vị yêu thương
Ngày Xuân, đòi mẹ nguyên phong pháo
Cùng bạn đốt chơi ở cuối đường
Có cô hàng xóm thua đôi tuổi
Khác lớp nhưng chung học một trường
Hai đứa xuất hành đi chúc Tết
Chúc Thày năm mới được an khang
Cảm động, thày mời phong kẹo lạc
Và cười: “Học giỏi để làm gương!”
Có lần hai đứa chơi chồng vợ
Sính lễ, hoa cau nhạt ở vườn
Ta làm chú rể, vai phò mã
Cô dâu, nàng thích gọi “Hiền Nương”
Nàng cài lên tóc chùm hoa bưởi
Làm cả cung đình cũng ngát hương!
Thuở nhỏ, Xuân về, ta có đủ
Vì rằng Xuân ấy ở quê hương!

Sáng nay chợt thấy mai vàng nở
Ta nhớ quê ta, nhớ lạ thường
Mẹ hỏi, nằm sâu trong mạch đất
Có nghe hồn lạnh những chiều sương?
Bao năm con chẳng về thăm được
Mộ mẹ hoang tàn, vắng khói hương
Chị cũng đã về nơi chín suối
Biển sâu chị gởi nắm tàn xương
Nụ cười nát dưới chân cuồng tặc
Xác chị nằm sâu dưới đại dương
Cô bé nhà bên giờ đã lớn
Nẻo đời vạn ngã, gió cùng sương
Trò chơi ngày bé không thành được
Cô trách đời sao lắm chuyện buồn
Nhìn cánh hoa cau lòng cô lại

Nhớ người bạn cũ chốn tha phương
Ngày trước anh cô là chiến sĩ
Lừng lẫy danh vang khắp chiến trường
Thuở ấy, nhìn anh, ta thán phục
Ngực anh ngời sáng những huy chương
Bây giờ thân xác anh tàn phế
Vì bởi lao tù chẳng xót thương
Người vợ đỉnh chung từng xẻ ngọt
Xa lòng, cách mặt, dứt tơ vương
Chao ơi, đau xót tình dâu biển
Nước mắt, nhà tan, luống đoạn trường!
Sáng nay chợt thấy mai vàng nở
Nhớ cánh mai vàng chốn cố hương
Ta trái lòng ta trên giấy trắng
Tim hồng nhỏ lệ, khóc bi thương
Viết gì cho mẹ trong mồ vắng
Cho chị u sầu đáy đại dương
Cho anh trong ngục tù tăm tối
Cho lũ em thơ sống via đường
Cho cô hàng xóm tình xưa lỡ
Đời khắc lòng cô vụn vết thương!?
Từ buổi ra đi không hẹn ấy
Tội tình mang nặng với quê hương
Chí trai quanh quân vòng com áo
Nửa mảnh trăng sầu đợi bóng gương
Chao ơi, cúi mặt mà thêm thẹn
Xuân đến, lòng đau, ứa lệ buồn
Bao giờ ta trở về quê nhĩ
Đi giữa cờ bay, giữa trống dòn???

Ngô Minh Hằng

MÙA XUÂN HẸN ƯỚC

(Gửi Quê Hương và đồng bào Việt Nam thân mến của tôi)

Xuân lại đến, Mẹ ơi, xuân bát ngát...
Xuân xứ người là muôn sắc muôn hương
Nhưng riêng con, xuân vẫn cứ đau buồn
Khi ba cõi núi sông còn thống khổ

Khi dân tộc vẫn chìm trong bão tố
Khi trẻ thơ bãi rác vẫn là cơm
Khi những mẹ già tóc nhuộm hoàng hôn
Vẫn vất vả, đời via hè lay lắt...

Khi thiếu nữ nụ hồng đang ươm mật
Bỗng một hôm thành những món hàng người
Rao bán phương xa mong cuộc đổi đời
Nhưng nhục tủi làm rung lòng nhân loại!

Khi xã hội vẫn trùng trùng băng hoại
Khi Nam Quan, Bản Giốc cắt dăng Tàu
Thì Mẹ ơi, xuân đến, chỉ lòng đau
Dân nước thế, con làm sao vui được!

Con vẫn đợi một MÙA XUÂN HẸN ƯỚC
Một mùa xuân cánh én viêng muôn nhà
Có ngọn đuốc thần lửa rực như hoa
Có tiếng trống muôn dân mừng quang phục

Triệu cánh tay giơ... triệu lòng nao nức
Triệu bàn chân chung nhịp bước chung lòng
Dựng Lá Cờ Vàng trên phố, trên sông
Trên biển cả, trên núi rừng hùng vĩ

Xuân như thể, nước mình vui, Mẹ nhỉ
Vì nước vui, con sẽ hết đau buồn
Sẽ dệt thơ vàng rải khắp quê hương
Cho tổ quốc thêm ngọc ngà, hoa gấm

Xuân Hẹn Ước, Mẹ ơi, đang gần lắm
Chờ chúng con, Mẹ nhé, phút huy hoàng
Ôi... một xuân hồng lịch sử sang trang...

Ngô Minh Hằng

Nguồn: Internet eMail by nmh chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, February 1, 2019
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*